

רע"פ 2921/22 - ליאור לב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
רע"פ 2921/22

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: ליאור לב

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע ב-ע"פ 55179-11-21 מיום 15.2.2022 שניתן על ידי השופטים י' עדן, ע' כהן ו-ג' דניאל

המבקש: בעצמו

החלטה

1. לפני בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופטים י' עדן, ע' כהן ו-ג' דניאל) ב-ע"פ 55179-11-21 מיום 15.2.2022, בגדרו נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום באילת (השופט ש' ברגר) ב-ת"פ 18035-11-16 מיום 22.6.2021 ומיום 10.10.2021, בהתאמה.

2. כמתואר בכתב האישום המתוקן, ביום 30.11.2015 סמוך לשעה 21:00, המבקש דחף את המתלוננת בטיילת באילת, אחז בה בכוח, ומשניסתה להתרחק ממנו, שב ואחז בידה, לחץ אותן וצבט אותה בגופה. משהבחין אדם אחר במתרחש (להלן: תימור), שאל את המבקש לפרש מעשיו, וזה הצמיד את כתפו לחזהו של תימור ואחר כך דחף אותו עם ידו. המבקש עזב את המקום מאחר שהוזעקה משטרה, ולאחר שהשוטרים עזבו את המקום, שב ותקף את המתלוננת בכך שירק על פניה, בעודו אומר לה "את עוד לא יודעת מה אני אעשה לך".

בגין האמור, יוחסו למבקש שתי עבירות של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); ועבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק.

עמוד 1

3. בתום שמיעת ראיות, בית משפט השלום קבע כי הונחה תשתית ראיתית להרשעת המבקש במיוחס לו, ובכלל זה עדויותיהם המהימנות של המתלוננת ותימור, בעוד גרסת המבקש לקתה באי דיוקים רבים ובסתירות. צוין, כי המתלוננת לא ניסתה לסבך את המבקש מעבר לאמור בכתב האישום, נזהרה בניסוח דבריה, והותירה רושם "חיובי ומהימן" על בית המשפט. נקבע כי הגם שהתקשתה למסור פרטים מדויקים, אין בכך כדי לפגום בנכונות גרסתה בהתחשב בחלוף הזמן מיום האירוע, כארבע שנים.

עדותו של תימור הוערכה גם היא כמהימנה, ונקבע כי היא מהווה חיזוק לעדות המתלוננת, הן לעצם קרות האירוע, והן ביחס להשתלשלות העניינים. התרשמות בית המשפט מעדותו הייתה כי הוא מספר את הדברים כפי ש"הוא חווה אותם במציאות", כלשון בית משפט השלום.

מנגד, ציין בית משפט השלום כי עדות המבקש הותירה "רושם שלילי", תשובותיו היו "מתחמקות" ואף "סרב לענות על שאלות המאשימה באופן ענייני" (הכרעת הדין, עמוד 70, שורות 3-4); ובמקום אחר "הותיר רושם שלילי ביותר" (שם, עמוד 74, שורות 14-15). כן נקבע כי גרסת המבקש לא עלתה בקנה אחד עם מבחני ההיגיון והשכל הישר (שם, עמוד 75, שורה 20).

אשר על כן, ומשהוכחה אשמתו מעבר לכל ספק סביר, המבקש הורשע בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

4. בגזר דינו, בית משפט השלום עמד על הערכים שנפגעו בעקבות מעשי המבקש; מדיניות הענישה הנוהגת; וכן נסיבות ביצוע העבירות, ובכללן הפגיעה בשלוות נפשם וביטחונם של הנפגעים, ובחירת המבקש שלא לחדול ממעשיו גם לאחר שהוזעקו למקום שוטרים.

במסגרת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, בית המשפט שקל לקולה את העובדה כי המבקש נעדר עבר פלילי בעבירות אלימות; משך התקופה בה היה עצור; וחלוף הזמן מאז ביצוע העבירות ועד למתן גזר הדין, כמו גם ניתן משקל לשיהוי בהגשת כתב האישום. לחומרה, נשקלה העובדה כי המבקש לא נטל אחריות על מעשיו ולא הביע כל חרטה או אמפתיה כלפי נפגעי העבירה, דבר המלמד כי אינו מכיר בחומרת מעשיו.

בהתחשב בכל אלו, בית משפט השלום מיקם את עונשו של המבקש ברף התחתון של מתחם הענישה, וגזר עליו 3 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור עבירת אלימות מסוג "עוון", לרבות איומים, למשך 3 שנים; התחייבות בסך 5,000 ש"ח; קנס בסך 3,000 ש"ח או 14 ימי מאסר תמורתו, ופיצוי למתלוננת בסך 1,500 ש"ח.

5. ערעור המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו - נדחה על שני חלקיו.

בית המשפט המחוזי בחן את העדויות וכלל הראיות שהוצגו לפני בית משפט השלום, וקבע כי הכרעת הדין מבוססת כדבעי בממצאים העולים מהמוצגים והפרוטוקולים השונים. משלא עלה בידי המבקש להצביע על טעם להתערבות בקביעות מהימנות ועובדה, ערעורו על הכרעת הדין נדחה.

אשר לערעור על חומרת העונש, נקבע כי הענישה שהוטלה על המבקש "מקלה ביותר" כלשון בית המשפט המחוזי, ובהתחשב בהיעדר קבלת אחריות על מעשיו והצורך להרתיעו, נדחה ערעורו מטעמים אלו.

6. מכאן הבקשה שלפניי.

הבקשה מופנית נגד הכרעת הדין בלבד. נטען בה כי עובדות כתב האישום לא הוכחו, וכי הרשעתו מהווה "טעות מובהקת". בתוך כך, נטען כי למתלוננת ולתימור היו אינטרסים משותפים להפלילו; כי קיימים פערים משמעותיים בין עדויותיהם; וכי לא ניתן להסתמך על עדות המתלוננת אשר דבריה אינם מתיישבים עם המתואר בכתב האישום.

המבקש הוסיף וטען, כי במקרים בהם קיימים פערים בין העדויות המפלילות, ואין בנמצא ראיות אובייקטיביות כלשהן, על בית משפט זה להנחות את הערכאות קמא ליישם מבחני היגיון הכוללים השוואה בין אותן עדויות. לשיטתו, המבחנים הנדרשים לא יושמו בעניינו, ועל כן יש להורות על זיכוי.

דין והכרעה

7. דין הבקשה להידחות.

הלכה היא כי רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן במשורה ובמקרים חריגים בלבד בהם מתעוררת שאלה משפטית רחבת היקף החורגת מעניינו הפרטני של המבקש, או מטעמי עיוות דין, לרבות אי צדק מהותי (רע"פ 2604/22 מגן נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (28.4.2022); רע"פ 2250/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (1.5.2022)).

חרף האצטלה העקרונית שהמבקש מנסה לשוות לבקשתו, לא מצאתי כי יש בה מן האמור והיא גדורה היטב בנסיבותיו הפרטניות, מהן אף לא עולה חשש לעיוות דין.

טענות המבקש, רובן ככולן, מופנות נגד קביעות שבעובדה וממצאי מהימנות שנקבעו על ידי בית משפט השלום. כפי שנפסק לא אחת, ערכאת הערעור, והדברים אמורים ביתר שאת ביושבה כערכאת ערעור ב"גלגול שלישי", אינה נוטה להתערב בקביעות מעין אלו (רע"פ 3723/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (22.6.2020); רע"פ 2750/22 ליולקו נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (9.5.2022)).

כך גם במקרה שלפנינו. בחינת הכרעת הדין מלמדת כי מסקנתו המרשיעה של בית משפט השלום מבוססת היטב במכלול חומר הראיות שהונח לפניו. בשונה מעדות המבקש אשר הותר "רושם שלילי ביותר", עדויותיהם של המתלוננת ותימור הוערכו כמהימנות, וחיזוק להן אף נמצא בחקירתו הנגדית של המבקש. לאור האמור, בית משפט השלום מצא לבכר את גרסת השניים, על פני גרסתו של זה האחרון, וזאת לאחר שהתרשם באופן ישיר ובלתי אמצעי מהעדויות השונות.

אף אין לקבל את טענת המבקש בדבר סתירות מהותיות בין גרסאות עדי התביעה. בהקשר זה, בית המשפט המחוזי קבע כי הגם שהמתלוננת ותימור "לא חזרו במדויק ומילה במילה" על העובדות הנזכרות בכתב האישום, מעדויותיהם עולה כי יסודות העבירות אשר יוחסו למבקש, כמו גם עובדות כתב האישום, התקיימו. משטענות המבקש זכו להתייחסות ממצה על ידי הערכאות קמא, לא מצאתי להידרש אליהן פעם נוספת, בהיעדר כל עילה להתערבות בממצאי מהימנות ועובדה.

8. טרם סיום, אעיר כי מעשי המבקש ראויים לכל גינוי והוקעה. במכלול הדברים, דומה כי בית המשפט השלום עשה עמו חסד רב, בהסתפקו בעונש שאינו כולל מאסר בפועל.

9. סוף דבר: הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ט באייר התשפ"ב (30.5.2022).

ש ו פ ט
